

Dr David Turner,

wykład 2A o Ewangelii Mateusza – Ewangelia Mateusza 1: Narodziny Jezusa

Cześć, tu David Turner. Witamy na wykładzie 2A. Przeżyliście już wykłady 1A i 1B, wykłady wprowadzające do Matthew.

Miejmy nadzieję, że będą one miały pewną wartość, aby ustalić tło dla treści książki, którą teraz zaczynamy wyjaśniać. Powinniście mieć swoje dodatkowe wykłady, materiały dodatkowe otwarte na stronach 8 i 9, które stworzą ramy dla tego obecnego wykładu. Kiedy zaczynamy myśleć o Ewangelii Mateusza 1, ponieważ opisuje ona genealogię i narodziny naszego Pana Jezusa, chcemy pomyśleć przede wszystkim o tytułach w rozdziale 1, wersecie 1 i chrystologii, która jest tam zawarta.

Podczas gdy słowo Jezus w rozdziale 1, wersecie 1, jest oczywiście imieniem osobistym, termin Mesjasz lub Chrystus należy postrzegać jako tytuł, który wskazuje na najwyższą rolę i urząd Jezusa w planie Boga. Badanie tego słowa w konkordancji byłoby dla ciebie bardzo pomocne. Zarówno Christos, greckie słowo, jak i jego hebrajski odpowiednik, Moshiah, są związane z ceremonią namaszczenia króla lub kapłana na urząd w uznaniu Bożej aprobaty.

Wyjścia 28, 1 Samuela 9 i 16, 1 Kronik 29. W niektórych fragmentach Starego Testamentu określenie namaszczonego przez Pana jest tytułem króla zatwierdzonego przez Boga, np. 1 Samuela 24.6, 2 Samuela 1.14, Psalm 22, Daniela 9.24, być może. W czasach międzytestamentalnych spekulacje mesjańskie rozkwiły, gdy Izrael rozmyślał nad proroczą nadzieją na przywróconą monarchię Dawida.

Nadzieja mesjańska była związana z tęsknotą Izraela za eschatologicznym usprawiedliwieniem Boga i wynikającą z tego wolnością Izraela od dominacji pogan. W Ewangelii Mateusza Christos jest kluczowym tytułem, który przedstawia Jezusa jako tego, który wypełnia starotestamentowy wzorzec historyczny i eschatologiczną obietnicę. Kiedy Mateusz dołącza syna Dawida, syna Abrahama, do Mesjasza, wyjątkowy status Jezusa jest jeszcze mocniej podkreślony.

Syn Dawida jest często tytułem mesjańskim w Ewangelii Mateusza. Użyj konkordancji, aby to znaleźć. Czerpiąc z takich materiałów ze Starego Testamentu, jak 2 Samuela 7:11-16, tzw. przymierze Dawidowe i Psalm 91.

Syn Abrahama pojawia się tylko tutaj w 1:1, ale Abraham jest wymieniony gdzie indziej w Ewangelii Mateusza, sprawdź swoją konkordancję, jako prototypowy Izraelita, którego wybitny status w królestwie Bożym jest niepodważalny. Bliski związek Jezusa z Abrahamem można porównać z odcięciem się Jana i Jezusa od wszelkich powiązań przywódców żydowskich z Abrahamem, 3:9 i 8:11. Być może nacisk Mateusza na pogan, w wielu miejscach tej ewangelii, sugeruje, że w Jezusie spełnia się obietnica, że wszystkie narody będą błogosławione przez Abrahama. Teraz przechodzimy do omówienia genealogii Jezusa w Ewangelii Mateusza 1, wersety 2-17.

Po wymienieniu Mesjasza, Dawida i Abrahama w tytule w 1:1, Mateusz używa chiastycznego wzoru w swojej genealogii, aby wymienić Abrahama, Dawida i Mesjasza. Struktura genealogii jest jasno przedstawiona w jej streszczeniu w 1:17. Śledzi czternaście pokoleń od Abrahama do Dawida, czternaście pokoleń od Dawida do wygnania w Babilonie i czternaście pokoleń od wygnania do Mesjasza. Współcześni czytelnicy powinni wystrzegać się tendencji do odrzucania genealogii jako nudnego, nieistotnego sposobu na rozpoczęcie książki o Jezusie.

Jeśli Jezus ma być Mesjaszem, musi być powiązany z Dawidem i Abrahamem, jak potwierdza 1:1, a genealogia rozwija to powiązanie. Jednak z 1:17 i z porównania z Łukasza 3:23-37 jasno wynika, że genealogia nie ma być wyczerpującym lub chronologicznie dokładnym zapisem drzewa genealogicznego Jezusa. Podczas gdy podawane są prawdziwe informacje historyczne, cel jest przede wszystkim teologiczny, a nie chronologiczny.

Trzy sekcje genealogii skupiają się na królu Dawidzie i wygnaniu do Babilonu, jak wyraźnie pokazują dwa wykresy na stronie 9. Dawid reprezentuje jeden z najwyższych punktów narracji Starego Testamentu, a wygnanie reprezentuje jeden z najniższych punktów. Jest prawdopodobne, że w Jezusie, synu Dawida, Mateusz widzi kogoś, kto przywróci nowy Izrael z wygnania jeszcze bardziej godnego pożałowania niż to w Babilonie.

Mateusz najwyraźniej wybrał czternaście pokoleń, aby ustrukturyzować swoją genealogię, ponieważ Dawid jest czternastym imieniem w genealogii, a czternaście jest wartością liczbową Dawida w języku hebrajskim. Zastosowanie przez Mateusza tej strategii liczbowej, zwanej gematrią, podkreśla centralną rolę Dawida w historii Jezusa, a także centralną rolę większego syna dla wielkiego Dawida. W czternastu pokoleniach od Abrahama do króla Dawida Mateusz demonstrowa synostwo Jezusa i utożsamia Jezusa jako Mesjasza z historycznym wypełnieniem obietnicy Boga.

W czternastu pokoleniach od Dawida do wygnania Mateusz opowiada o upadku Izraela pod sądem Boga. A w czternastu pokoleniach od wygnania do Mesjasza Mateusz śledzi wierny cel Boga w wypełnieniu Jego obietnicy pomimo buntu Jego ludu. Książka Brunera o Chrystusie zawiera pomocną sugestię, że genealogię można zwizualizować jako pochyloną wielką literę N, i jest ona podstawą wykresu na stronie dziewiętej.

Trzy kwestie genealogii wymagają szerszej dyskusji. Po pierwsze, kwestia liczby czternaście, następnie powód, dla którego Mateusz uwzględnił kobiety w genealogii, i wreszcie relacja genealogii w Ewangelii Mateusza do genealogii w Ewangelii Łukasza. Tabela w dolnej połowie strony dziewiętej w materiałach uzupełniających pokazuje rozbieżność w użyciu liczby czternaście.

Pokazuje, że tylko drugi zestaw tzw. czternastu pokoleń ma w rzeczywistości czternaście. Pierwszy i trzeci zestaw ma w rzeczywistości trzynaście pokoleń. Naukowcy odpowiedzieli na tę rozbieżność na różne sposoby.

Można wymyślić trzy zestawy czternastu nazw na kilka różnych sposobów, jeśli trochę naciągniesz. Ale nie sądzę, aby którykolwiek z tych sposobów miał sens. Możesz przejrzeć komentarze i zobaczyć, jak niektórzy z nich próbują to zrobić.

Bromberg zauważa, że starożytna konwencja literacka często zmieniała się między inkluzywnym pierwszym i trzecim zestawem a ekskluzywnym drugim zestawem. Jeśli to prawda, zmiana między trzynastym a czternastym jest zrozumiała. Sugerowano, że nazwy zostały pominięte z powodu błędów w przekazie tekstu, ale nie ma dowodów w rękopisie na jakiegokolwiek pominięcia.

Gundry rozwiązuje problem w trzecim zestawie, sugerując, że Mateusz liczy Józefa i Marię jako oddzielne pokolenia, ale to łamie schemat literacki w 1:16 i wydaje się liczyć nie-pokolenie Jezusa przez Józefa jako pokolenie. I jest wiele innych sugestii, które są jeszcze mniej przekonujące. Jednak jak sobie poradzisz z tym pytaniem, Carson porusza dobrą kwestię w swoim komentarzu, strona 68.

Symboliczna wartość czternastek ma większe znaczenie niż ich dokładne pochodzenie. Matthew z pewnością znał arytmetykę tak dobrze, jak współcześni uczeni, ale konwencje literackie Matthew są starożytne, nie współczesne. Według współczesnych standardów liniowa genealogia Matthew jest sztuczna, ponieważ nie jest wyczerpująca.

Mateusz pominął trzy imiona, które znajdują się w 1 Kronik 3:10-14 między Salomonem a Jozjaszem, a także można zauważyć inne pominięcia. Ale nie jest tak, że Mateusz popełnił błąd, ponieważ nie miał zamiaru pracować wyczerpująco i precyzyjnie. Fakt, że Dawid jest 14. imieniem w genealogii, wraz z symbolicznym znaczeniem liczby 14 jako wartości liczbowej imienia Dawida, licząc w języku hebrajskim Daleth 4 plus Vav 6 plus Daleth David 6 więcej równa się 14, wyjaśnia sztuczność tej genealogii.

Teraz przejdźmy do kwestii kobiet w genealogii. Drugą cechą genealogii, która wymaga komentarza, jest włączenie kobiet. Powszechnie uznaje się, że kobiety rzadko są uwzględniane w żydowskich genealogiach, które są zazwyczaj patrylinearne, czyli oparte na ojcu.

W przypadku pewnych wyjątków zobacz Księgę Rodzaju 11:29, 22:20-24, 35:22-26, a także 1 Kronik 2 i 7. Zaproponowano kilka wyjaśnień obecności kobiet, ale żadne z nich nie jest całkowicie przekonujące. Od czasów ojców Kościoła proponowano, aby Mateusz uwzględniał kobiety jako prototypowe grzesznice, które Jezus przyszedł zbawić. Tak więc kobiety zajmują swoje miejsce w narracji obok magów, rzymskiego setnika, kobiety kananejskiej i innych w Ewangelii Mateusza, którzy składają świadectwo o łasce Bożej.

Podobny pogląd głosi, że wszystkie te kobiety były winne skandalicznego związku seksualnego. Oczywiście, Tamar, a zwłaszcza Rachab były winne takich grzechów, ale nie wydaje się, aby tak było w przypadku Rut i Batszeby. Starotestamentowa relacja o cudzołóstwie Batszeby z Dawidem w 2 Samuela 11 wydaje się charakteryzować ją jako bierną ofiarę agresji Dawida.

Nocny kontakt Rut z Boazem w Rut 3:13-19 nie jest parną sceną uwodzenia, ale obejmuje propozycję małżeństwa krewnemu, jak nakazuje prawo ST o krewnym-wykupicielu. Inny problem dotyczy intencji Mateusza w wymienieniu tych kobiet obok Marii, której cnotliwy charakter jest podkreślany. Jeśli Mateusz nie zamierzał, aby te kobiety kontrastowały z Marią, nie ma sensu ich wspominać.

Inne popularne podejście do tego pytania zakłada, że wszystkie te kobiety były pogankami, które są uosobieniem intencji Mateusza, by podkreślić, że ewangelia jest dla wszystkich narodów. Jest to wielokrotnie pokazane w narracji i kulminacyjnym momentem na końcu księgi. Tamar i Rachab były Kananejkami, Rut była Moabitką, a Batszeba była najwyraźniej Hetytką, podobnie jak jej mąż Uriasz.

Przeciwko temu argumentuje się, że tradycja żydowska ogólnie postrzegała te kobiety jako cnotliwe prozelity, ale ich pogańskie pochodzenie nie byłoby przez to negowane, a to uczyniłoby je jeszcze lepszymi prototypami nacisku Mateusza na misję pogan. Problem w odniesieniu tych kobiet do Maryi pozostaje jednak, a jeśli przyjmujemy ten pogląd, należy założyć, że Mateusz nie zamierzał, aby te kobiety były typowe dla Maryi. Wydaje się, że włączenie przez Mateusza tych czterech godnych uwagi, a nawet niesławnych kobiet do jego genealogii nie zostało jeszcze zadowalająco wyjaśnione.

Pewne elementy wszystkich poglądów mają swoje zalety. Być może najważniejszą rzeczą, którą należy powiedzieć, jest to, że obecność tych kobiet w genealogii oznacza, że późniejszy nacisk Mateusza na powszechną misję ewangelii na świecie i jego późniejsze skupienie na prawdziwej pobożności. Łaska Boża w Jezusie Mesjaszu wykracza poza Izrael do pogan, poza mężczyzn do kobiet, poza samouwielbienie do grzeszników.

Ratując swój lud od grzechów, Jezus nie jest związany czyjąś rasą, płcią, ani nawet przeszłym skandalem w życiu. Teraz przejdę do innego obszaru dyskusji w genealogii Mateusza, a mianowicie do porównania jej z genealogią Łukasza. Podczas gdy genealogia Mateusza wybiórczo i w ten sposób nieco sztucznie śledzi przodków Jezusa od Abrahama, Łukasz bardziej kompleksowo omawia ten obszar od Jezusa aż do Adama.

Łukasz wspomina o ponad 60 osobach, o których nie wspomina Mateusz. Łukasz wymienia 21 pokoleń przedabrahamowych i 14 pokoleń między Abrahamem a Dawidem, o jedno więcej niż 14 tak zwanych pokoleń Mateusza. Między Dawidem a Salatielem Łukasz wymienia 21 pokoleń, a Mateusz 15.

Od Shealtiel do Jezusa Łukasz ma 20 pokoleń, a Mateusz 12. Składnia genealogii różni się tym, że Mateusz podąża za wzorem A był ojcem B, podczas gdy Łukasz używa dopełniacza relacji, A był synem B. Kontekst również się różni. Mateusz umieszcza swoją genealogię na początku swojej ewangelii, podczas gdy Łukasz umieszcza ją pomiędzy opisami chrztu i kuszenia Jezusa.

Struktura pokoleń Mateusza 3 x 14 jest przejrzysta w jego genealogii, ale jest wiele dyskusji na temat możliwości istnienia struktury dla Łukasza. Niektórzy uważają, że ma tam strukturę typu 11 x 7. Kiedy patrzysz na te dwie genealogie, ciekawie było ustawić je obok siebie na kartce papieru i jakoś je wypisać, po prostu zobaczyć różnice.

Konwergencje i rozbieżności są dość interesujące. Rozbieżność jest bardziej widoczna niż konwergencja. Między Abrahamem a Jezusem Łukasz ma 56 pokoleń, a tylko 12 z nich zbiega się z 42 pokoleniami Mateusza.

Konwergencja występuje najczęściej w okresie przedmonarchicznym, a później jest znacznie więcej rozbieżności. Teraz musimy krótko pomyśleć o kwestii historyczności. Obie te

genealogie mają swoje indywidualne problemy historyczne, a dodatkowe problemy pojawiają się, gdy się je porównuje.

W genealogiach wspomina się o osobach, które nie pojawiają się w Starym Testamencie ani nigdzie indziej. Osoby w jednej genealogii nie pasują do osób w drugiej. W tym momencie ogólna perspektywa teologiczna wpływa na egzegezę.

Uczeni sceptycznie nastawieni do historycznej dokładności Ewangelii mają tendencję do deprecjonowania historyczności genealogii i całkowicie tracą nadzieję na przekroczenie czegoś zbliżonego do konsensusu w kwestii problemów. Tacy uczeni postrzegają genealogie jako konstrukcje teologiczne o wątpliwych historycznych zakotwiczeniach. Są oczywiście i tacy, którzy wolą pozostać w niewiedzy o trudnościach, jednocześnie głosząc wiarę, która nie chce być zdeorientowana faktami.

Jednakże istnieje dobry powód, aby zaakceptować historyczną wiarygodność Ewangelii, a ci, którzy są jej oddani, tacy jak Craig Blomberg w swojej książce *The Historical Reliability of the Gospels*, wskazują na rozwiązania, które są prawdopodobne, chociaż nie do końca nas satysfakcjonują. Kiedy wszystko zostanie powiedziane i zrobione, jasne jest, że całościowa perspektywa teologiczna interpretatora jest decydująca. Ewangelicy muszą przyznać, że istnieją nieprzezwyciężalne trudności w pełnym rozwiązaniu wszystkich problemów w genealogiach, ale nie oznacza to kapitulacji autorytetu biblijnego.

Chociaż nie ma wystarczających dowodów, aby rozwiązać wszystkie trudności, nie ma również wystarczających dowodów, aby sfałszować zapis biblijny. Bez wątplenia obie genealogie opierają się na tradycjach dostępnych Mateuszowi i Łukaszowi, które przekazali w dobrej wierze. Bez wątplenia Mateusz i Łukasz mieli odrębne cele w układaniu swoich genealogii i żadna z ich intencji nie miała na celu wyczerpującego podsumowania biologicznego rodowodu Jezusa.

Mając to na uwadze, wiele trudności jest bardziej zrozumiałych, jeśli nie rozwiązywalnych. Pomijając trudności i odrębne cele, zarówno Mateusz, jak i Łukasz potwierdzają pochodzenie Jezusa od Abrahama i Dawida, a także jego cudowne poczęcie z Maryi Dziewicy. Innym obszarem teologicznych obaw są odpowiednie cele genealogii w ich kontekstach literackich.

Mateusz używa swojej genealogii przede wszystkim w celach chrystologicznych, aby wykazać Abrahamowe i Dawidowe pochodzenie Jezusa Mesjasza, pokazując jednocześnie, że jest on wypełnieniem obietnic Bożych. Ponadto obecność kobiet, które prawdopodobnie są pogankami, wskazuje na plan Mateusza dotyczący uniwersalnej misji do wszystkich narodów. Teraz przechodzimy od kwestii genealogii w 1:12-17 do wykorzystania Izajasza 7:14 w Mateusza 1:23. W sercu fragmentu o cudownym narodzeniu Jezusa, znajdującego się w 1:18-25, znajduje się cytat z Izajasza 7:14 w 1:23. W Izajasza 7 król Achaz z Judei jest zagrożony atakiem królów Aramu i Izraela.

Ale Bóg obiecuje Achazowi, że ten grożący atak nie nastąpi, i zaprasza go, aby poprosił o znak w tym celu. Achaz odmawia, ale Bóg i tak dostarcza znak. Dziewica urodzi dziecko.

Cytat Mateusza z tego fragmentu dał początek trzem głównym podejściom interpretacyjnym, które można scharakteryzować jako typologiczne, predykcyjne i

wielokrotne wypełnienie. Typologiczny pogląd podkreśla bezpośredniość znaku dla Achaza, 7.14a i 16, oraz możliwe wypełnienia Izajasza 7:14 w niedalekiej przyszłości kontekstu Starego Testamentu, takie jak w Izajasza 8, wersety 3 i 4, werset 8 oraz werset 10 i werset 18. Tak więc Izajasz 7:14 jest postrzegany jako znak dla Achaza, który spełnił się za jego dni, a Mateusz widzi w tym fragmencie historyczny wzór, który osiąga szczytowe wypełnienie wraz z Jezusem.

Młoda kobieta w czasach Izajasza poczęła znaczącego syna, który służył jako znak wybawienia dla Achaza w domu Dawida, Izajasz 7, wersety 2 i 13. Ale o wiele bardziej znaczące, młoda kobieta w czasach Mateusza, która była dosłownie dziewicą, poczęła z Ducha syna o ostatecznym znaczeniu dla domu Dawida, domu Izraela i wszystkich narodów ziemi. W czasach Izajasza syn był znakiem boskiej obecności i wybawienia.

W czasach Mateusza synem był on sam, Bóg z nami, wybawiciel jego ludu. Drugi pogląd, pogląd proroczy, traktuje Izajasza 7:14 jako przewidujący ostateczne cudowne narodziny Mesjasza z kobiety, która była dosłownie dziewicą. Mateusz interpretuje to prorocze proroctwo dosłownie i postrzega je jako przewidujące narodziny Jezusa i tylko Jezusa.

Tak więc proroctwo wykracza poza współczesne trudności, z jakimi boryka się król Achaz, i wskazuje na znak w przyszłości. Niemniej jednak przytłaczające znaczenie znaku wykracza poza jego znaczenie czasowe. Zwolennicy tego poglądu twierdzą, że normalne narodziny syna z młodej kobiety, jak wymaga pogląd typologiczny, miałyby niewielką lub żadną moc jako znak dla króla Achaza.

Ponadto uważają, że tylko pogląd predykcyjny oddaje sprawiedliwość imieniu syna, Emmanuel. Siłą poglądu typologicznego jest jego skupienie na historycznym kontekście pierwotnego proroctwa, a siłą poglądu predyktywnego jest jego skupienie na spełnieniu Nowego Testamentu. Trzeci pogląd, wielokrotne spełnienie, próbuje czerpać z obu tych mocnych stron.

W tym podejściu proroctwo przewiduje nie tylko częściowe wypełnienie w czasach Achaza, ale także szczytowe wypełnienie w czasach Nowego Testamentu. Ludzki prorok Izajasz mógł tego nie w pełni pojąć, ale ostatecznie proroctwo należy do Pana, a Izajasz jest jedynie posłańcem. Taki sensus pełniejsze znaczenie, czyli pełniejsze, było zamierzeniem boskiego autora, choć nie w pełni zrozumiane przez autora ludzkiego.

Nie należy być dogmatycznym w tej sprawie, ponieważ każde stanowisko ma wiarygodnych zwolenników i argumenty. Wydaje mi się jednak, że typologiczny pogląd jest najlepszy z kilku powodów. Czas nie pozwala nam zagłębiać się w nie.

Być może będziesz miał okazję zbadać to samodzielnie później. Ale w tym typologicznym ujęciu, które wydaje mi się najlepsze, Mateusz czyta Izajasza 7 jako uczeń Jezusa Mesjasza. Proroctwo Izajasza nabiera nowego znaczenia.

Mateusz nie stworzył opowieści o narodzeniu z dziewicy jako midraszu lub wyobrażeniowego komentarza do Izajasza 7. Nie traktował też Izajasza 7 pod natchnieniem jako zamierzonej przepowiedni narodzin Jezusa z dziewicy. Zamiast tego dostrzegł motywy wyroczni w Izajaszu 7, szczególnie jej nacisk na dom Dawida. Izajasz 7, 2 i werset 13.

Izajasz 9:7. Również młoda dziewczyna rodząca syna. 7:14 do 16; 8:3 i 4. I obecność Boga z Jego ludem. To jest kluczowe w 7:14, 8:8 i 8:10.

Mateusz postrzegał to wszystko w świetle cudownego narodzenia Mesjasza. Był oczywiście świadomy tych izajańskich motywów, jak również konkretnych przyszłych przepowiedni Izajasza dotyczących Mesjasza w następującym kontekście, takim jak Izajasz 9:1 do 7, który Mateusz cytuje w 4:15 i 16. Izajasz 11:1 do 5, który również wydaje się być tłem w Ewangelii Mateusza.

Również Izajasz 42, wersety od 1 do 4, cytowane w Ewangelii Mateusza 12, wersety od 18 do 21. Te motywy w Izajaszu 7 i 8 antycypowały i wspierały przesłanie Jezusa Mesjasza, tak jak Mateusz je rozumiał i chciał je przekazać. W Jezusie Mesjaszu dom Dawida osiągnął punkt kulminacyjny.

Dziewicze poczęcie Jezusa Mesjasza przez Marię było nieskończeniem większym znakiem dla Izraela, a sam Jezus Mesjasz był Bogiem z narodem Izraela. To, że Jezus jest Bogiem ze swoim ludem, jest powtarzającym się tematem w Ewangelii Mateusza. Jezus jest ze swoimi uczniami, gdy uderza burza i ratuje ich przed nią.

Jest z nimi, gdy są przyjmowani lub odrzucani podczas głoszenia Jego królestwa. Jest z nimi, gdy uroczyste zajmują się nieuleczalnymi przestępcami w Jego nowej wspólnotie. Spójrz na takie fragmenty jak 8:23 do 27, 10:25, 40, 17:17 i 18:15 do 20.

On również utożsamia się z ich doświadczeniami, ponieważ postrzega je jako swoje własne, swoich małych braci, jeśli wolisz, w Ewangelii Mateusza 25, wersety 40 i 45. W rzeczywistości ostatnie odniesienie do tematu Bóg z nami kończy ewangelię i tworzy inclusio obejmujące całą ewangelię tym motywem. Gdy kościół przestrzega swojego nakazu, aby czynić uczniami wszystkie narody, Jezus obiecuje kontynuować swoją obecność z kościołem przez wszystkie dni aż do końca wieku.

Wszystkie zawiłości związane ze sposobem, w jaki Mateusz 1:23 cytuje Izajasza 7:14, prowadzą nas do następnego nagłówka naszej dyskusji, rozumienia wypełnienia przez Mateusza. W kręgach świeckich powszechnie uważa się, że kiedykolwiek w Nowym Testamencie pojawia się słowo wypełnienie, konkretne starotestamentowe proroctwo predyktywne jest wspominane jako spełnione w konkretnym wydarzeniu Nowego Testamentu. Jednak badanie materiału w Mateuszu, gdzie użyto terminu wypełnienie, nie potwierdzi tego pomysłu.

W rzeczywistości odkryjesz, że czasami wypełnienie ma związek z etyką Starego Testamentu, wypełnioną przez prawość Jezusa. Czasami istnieją wzorce historyczne, jak właśnie argumentowałem w Izajasza 7:14, które są doprowadzane do całkowitego wypełnienia przez wydarzenia historyczne w Jezusie. I znowu, z pewnością istnieje materiał prognostyczny, który również jest wypełniony.

Ale oprócz pojęcia predyktywnego musimy również wprowadzić historyczne i etyczne. Jeśli chodzi o etykę, będziesz musiał przemyśleć takie fragmenty jak chrzest Jezusa, gdzie Jezus mówi, że jest tym, który wypełnia wszelką sprawiedliwość i nakazuje Janowi, aby go ochrzcił. Podobnie, pod koniec Ewangelii Mateusza w 23:32, w bardzo poważnym fragmencie, Jezus

wskazuje, że nadchodzące ukrzyżowanie wypełni miarę grzechu przodków współczesnych Jezusowi.

Historyczny wzór odrzucenia proroków przez Izrael spełnia się, jeśli można tak powiedzieć, doprowadzony do końca przez odrzucenie Jezusa. Innym fragmentem, który mówi w kategoriach etyki, jest 517, gdzie Jezus mówi, że nie przyszedł, aby zniszczyć, ale aby wypełnić. Nie mówi tylko o prorokach, co mogłoby sprawić, że pomyślimy o tym w kategoriach przepowiedni, ale mówi, że przyszedł, aby wypełnić prawo i proroków, co oznacza, że jest tym, który wypełni prawość wymaganą przez prawo Starego Testamentu swoim świętym życiem.

Istnieje 13 innych fragmentów, które możesz zidentyfikować na poprzedniej liście, którą dostarczyliśmy, a które Mateusz wykorzystał w Starym Testamencie, kilka stron temu w materiałach uzupełniających. Zwróć uwagę na fragmenty oznaczone tam gwiazdką, a je zobaczysz. Jest ich 13, 10 w komentarzach narracyjnych Mateusza i trzy ze słów Jezusa.

Mówią o wypełnieniu Starego Testamentu w jakiś sposób. Cztery z tych 10 występują w narracji o dzieciństwie tylko w Ewangelii Mateusza, rozdziały 1 i 2. Szybko je zanotuj. Ewangelia Mateusza 1, wersety 22 i 23 cytuje Księgę Izajasza 714, która, jak twierdziliśmy, nie jest ścisłą przepowiednią przyszłego Mesjasza narodzonego z dziewicy, ale wypełnieniem typologicznym.

Podobnie w Ewangelii Mateusza 2:15 cytowany jest fragment z Księgi Ozeasza 11:1, który, jak mi się wydaje, jest również kwestią typologiczną, gdzie podróż Jezusa do Egiptu jest wypełnieniem historycznego wzorca wyjścia Izraela z Egiptu. Ewangelia Mateusza 2:17 cytuje Księgę Jeremiasza 31:15, która uosabia naród izraelski w niewoli babilońskiej jako Rachelę płaczącą nad swoimi dziećmi, które umarły. Podobny, ale znacznie bardziej znaczący płacz nad zmarłymi dziećmi miał miejsce, gdy Herod nakazał rzeź niemowląt z regionu Betlejem.

Ale Jeremiasz 31:15 nie wydaje się być konkretną przepowiednią. Mateusz 2:23 mówi o spełnieniu się proroków mnogich w przeprowadzce Jezusa do nieznanego wioski Nazaret. Bardzo trudno jest dokładnie ustalić, jakie fragmenty Starego Testamentu miał na myśli Mateusz, ale ponownie wydaje się najbardziej prawdopodobne, że ma na myśli pewien historyczny wzorec.

Dodatkowe fragmenty używające wypełnienia to: Mateusza 4:14, cytując Izajasza 9:1 i 2, Mateusza 8:17, cytując Izajasza 53:4, Mateusza 12:17, cytując Izajasza 42:1-4, Mateusza 13:35, cytując Psalm 78:2, Mateusza 21:4, cytując kombinację Izajasza 62:11 i Zachariasza 9:9, Mateusza 27:9, znajdując wypełnienie Zachariasza 11:12 i 13. W ustach samego Jezusa są trzy fragmenty, które mówią w ten sposób. Mateusza 13:13-15 nawiązuje do Jeremiasza 5:21 i Izajasza 6:9-10. Pozostałe dwa przypadki, w których Jezus mówi o wypełnieniu Starego Testamentu, występują w tym samym kontekście w Mateusza 26:54-56. Prawdopodobnie jest to aluzja do wypełnienia się Pism, mając na myśli Księgę Zachariasza 13:7, ale nie jest to tam jasno powiedziane.

Możesz więc samodzielnie przyjrzeć się tym fragmentom, a z pewnością dadzą ci wiele do myślenia. Podsumowując dyskusję na temat rozumienia wypełnienia przez Mateusza, ustalono, że wypełnienie Starego Testamentu w Ewangelii Mateusza oznacza konotacje

etyczne, historyczne i predykcyjne, a nie tylko predykcyjne. Kategorie te nie są odrębne, ale nakładają się na siebie.

Poszczególne spełnienia mogą zawierać elementy wszystkich trzech. Czasami element etyczny jest najważniejszy, jak w 3:15 i 5:17. W innych przypadkach spełnienie przepowiedni Starego Testamentu jest najważniejsze, 4:14, 8:17, 12:17, 21:4, 26:54 i 56. Ale prawdopodobnie najbardziej rozpowszechniony aspekt spełnienia w Ewangelii Mateusza dotyczy wzorców historycznych, takich jak 1:22, 2:15, 17, 23, 13:14, 35, 23:32 i 27:9. Wydarzenia w historii odkupienia Starego Testamentu zapowiadają wydarzenia w posłudze Jezusa i Jezus wypełnia je nowym znaczeniem.

Nawet przeciwnicy Jezusa mają swoich poprzedników w Starym Testamencie. Poprzez powtórzenie tych wydarzeń ze Starego Testamentu Jezus demonstruje opatrność Boga w wypełnianiu obietnic danych Izraelowi. Jak sugeruje genealogia, historia odkupienia Starego Testamentu została wypełniona przez Jezusa Mesjasza, który jest synem Abrahama i synem Dawida.

A teraz zakończymy nasz wykład o Ewangelii Mateusza 1 streszczeniem tego rozdziału. Nawet dla przeciętnego czytelnika jest oczywiste, że każda z czterech Ewangelii zaczyna się w wyjątkowy sposób. Marek zaczyna w najbardziej zwięzły sposób i wprowadza czytelnika w początek posługi Jezusa w rozdziale 1, wersecie 9. Janowy prolog w 1 :1-18 dotyczący Słowa, które stało się ciałem, wyznacza ton dla wielu tematów Ewangelii Jana.

Tylko Mateusz i Łukasz zawierają materiał o dzieciństwie i wczesnych latach Jezusa, choć ten materiał rzadko się pokrywa. Wszystkie cztery Ewangelie podkreślają jednak przygotowaną posługę Jana Chrzciciela, zanim rozpoczną posługę Jezusa. Historia pochodzenia Jezusa według Mateusza zaczyna się tytułem w 1:1 i genealogią w 1:2-17, która pokazuje, kim jest Jezus.

Mateusz kontynuuje opowieść o jego cudownych narodzinach w 1:18-25, co pokazuje, jak Jezus przyszedł na świat. W miarę rozwoju narracji Mateusza, Mateusz kontynuuje wydarzenia związane z przybyciem tajemniczych mędrców, pobytem Jezusa w Egipcie i jego powrotem do Nazaretu, pokazując, gdzie Jezus mieszkał. Ten wyjątkowy materiał Mateusza prowadzi do wspólnej historii posługi Jana, 3:1-12, chrztu Jezusa, 3:13-17 i kuszenia Jezusa, 4:1-11. Wszystko to otwiera drogę do początku jego posługi, 4:12 i kolejnych, jednocześnie wprowadzając czytelnika w tak kluczowe tematy Mateusza, jak synostwo Jezusa i jego rola w wypełnieniu Starego Testamentu.

To koniec prezentacji 2A dr. Davida Turnera na temat Ewangelii Mateusza.